

הכבוד האבוד של היינריך בל

כלבים שוטים

מזגו בקבוצה זו, והפכו אותה למה שהיא. לא במיקרה הפכו גרמנים (ויפאנים) בעלי-הברית היעילים והרצחניים ביותר של אירגוניה הפידאיון הפלסטיניים הקיצורניים, המתמרדים נגד הנהגת אש"ף, מחתרת גרמנית זו היא, כמובן, פונים. שהזכירה אף היא ימים עברו. נחקקו חוקים המאפשרים לפטר מכל מישרה ציבורית אדם המזוהה עם קבוצה רדיקלית. מורים ופקידים, שהצדיקו את פעולות באדר-מיינהוף, סולקו ממקומות עבודתם. עיצורי המחתרת נכלאו בתנאים בלתי-אנושיים, ואחדים התאבדו בכלא.

ב ימים הקרובים יקרו על מסכי הקולנוע ברחבי הארץ סרט נאצי. מובן שלא יהיו בו צלבי-קרוס, פלגותי סער ונאומים של אדולף היטלר. להיפך. הוא גודש סיסמת אנטי-נאציות. כל כותביו ומפיקיו הם אנטי-נאצים מדופלמים. גרמנים מן הסוג הכי טוב. ובכל זאת, סרט נאצי מובהק. נאצי בסיגנונו. נאצי בשיטתו.

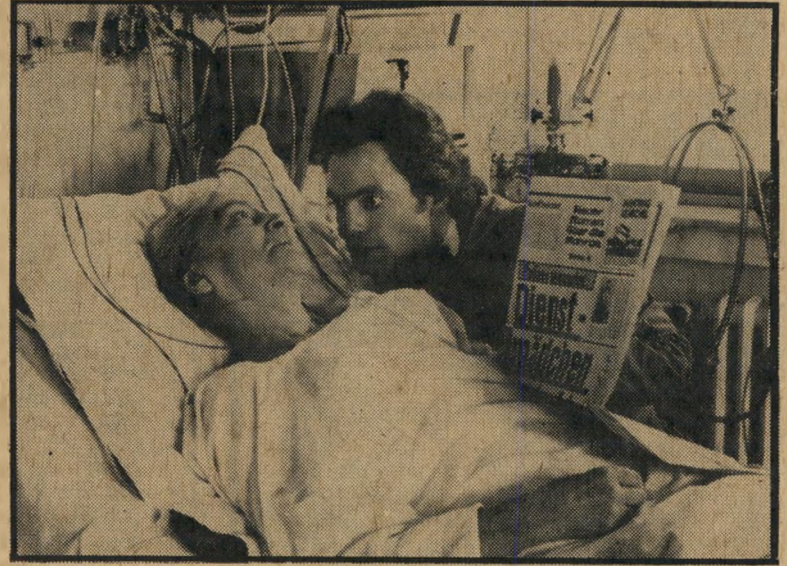

שוטרים באפודות ובכובעי-מגן: נאצים מול נאצים

5 פני כמה שנים נודמן לי להשתתף בסימפוזיון על בעיות השלום במיזרח התיכון, שנערך בברלין המערבית. במרכזו עמד עימות ביני ובין כמה פלסטינים, מן החוגים הקיצוניים ביותר. אחרי מאבק מר של יומיים-שלושה, שי גיראה הסרת-החלת, נשבר איכשהו הקרח בינינו, והתחלנו לדבר ברצינות על סיר כווי השלום ובעיותיו. הוחלפו רעיונות חיריים, דיברנו איש אל לב רעהוראיבו, והגרמנים הטובים שהקשיבו לזווכוח עקבו אחרי הדברים בשימחה גוברת. לפתע נפרצה הדלת. לאולם נכנסה קבוצה של המישה-שישה צעירים גרמניים. הם דמו זה לזה כאחים-תאומים. כולם לב-שו מעילי-עור. נעלו נעליים מסומרות ונעו בנוקשות מודגשת.

הרעיקט ניצנצה כדו מחשבה מפורפת: "הנוער ההיטלראי קם לתחייה!"

אך הם לא היו, כמובן, ניאצי-נאצים. להיפך. הם היו אנשי השמאל החדש הי קיצוני. אולי אנרכיסטים, אולי טרוצקיסטים, אולי מאואיסטים. הם שתלו את עצמם לפני, ובסיגנון גס, מבלי להתחשב בעובדה שהפריעו לאסיפה, פנו אלי: "אנחנו רוצים לדבר אתך!" קבעתי עימם פגישה מאוחר בערב. הם פנו לאחור, כימעט כמו חיילים, ויצאו בצעדים גסים, כלעומת שבאו. כשאני אחוז סקרנות, המתנתי להם בי חצות. בילינו שעתים בוויכוח על ענייני המיזרח התיכון. הם היו הרבה יותר קיצוניים מאשר הערבים. אך דיעותיהם עניינו אותי פחות מאשר סיגנונם. היה זה סיגנון ברוטאלי, קשוח, משלל-סובלנות לחלוטין; סיגנון של ביטחון-עצמי פרמיטיבי, אלם, כימעט צמא-דם. סיגנון גרמני מוכר מאד מימים עברו. אחד ממארחי, טוציאליסט גרמני כסוף-שיער שהיה בשעתו כלוא במחנה-ריכוז נאצי, החזיר אותי הביתה. בדרך אמר: "מוזר, פעם חשבנו כי הימין הדמגוגי פונה אל הרגשות, ואילו השמאל הרציונלי נלוי השכל. עכשיו יש לנו שמאל חדש, אי רציונלי, דמגוגי ואלים. אני חרד לחשוב מה יביא העתיד!"

העיתון, העיתונאי והאם: הסתה לרצח

ה עתיד הביא את כנופיית באדר-מיינהוף.

רבים נדהמו מן האלימות שלוחת-הרסן של מחתרת אנרכיסטית זו — מעשים של רצח ושווד למען אידיאל מעורפל נש-גב, חטיפת אנשי-ציבור בעלי דיעות אחי-רות, פעולות טורח הסרות-הכלית, אלימות לשם אלימות, גאולת העולם על-ידי הריגת בני-אדם חפים-מפשע. אני לא הופתעתי. זכרתי את בעיני-שחור באותה שיוחתי-החיות. השמאל החדש הקיצוני פשט בכל הר ארצות המערביות. בכמה מהן, הוא עבר לפעילות אלימה, אך בשום מקום הוא לא קיבל את הציביון המיוחד, המציין את השלוחה הגרמנית. השיטתיות הגרמנית, הנטייה הגרמנית להפוך כל רעיון לסכמה טוטאלית, האלימות והסאדיזם של תקופה קודמת — כל אלה התי

קתרינה בלוס: להרוג!

גוגיה ימנית קיצונית וסתם זבל. סיסמתו יכלה להיות קריאתו המפורסמת של יוזף גבלס, ש-התעמולה של היטלר: "עלינו לפנות שוב אל היצרים השפלים ביותר של ההמון." בילד מדרבן את השילטון לנקוט שיטות טוטאליטריות יותר, מסית את הציבור נגד השמאל בשיטות דמגוגיות נלוות. ואינו בוחל אף בתעלולים השפלים ביותר. כך, מוג המחתרת האוחזת בשרי טות נאציות, קמו מכשירי-דיכוי בעלי תכונות נאציות, הנעזרים על-ידי עיתונות בעלת סיגנון נאצי.

נ גד השיטות האלה והעיתונות הזאת התעוררו כמה מהוגי-הדעות של השמאל. הם הכריזו מלחמה על העיר תון בילד, המיטרה ושירותי-הביטחון. אחד הלוחמים האלה הוא היינריך בל, אדם אהוד, סופר כישרוני, איש השמאל הנאר. הוא כתב כתבי-פלסטר בשם הכבוד האבוד של קתרינה בלוס, מין חוברת-תעמולה ספרותית שנועדה לשמש כתב-אישום נגד העיתון בילד, אך הפך כרוז הסתה ארסי נגד העיתונות כולה. עתה מופיעה יצירה זו בדמות סרט. כך הושגם תחרי-גדיא הגרמני: המחתרת האנרכיסטית בעלת הי שיטות הנאציות גרמה לעליית מכי שירידיכוי ועיתונות נאציים. כדי להיזחם כאזה מופיע עתה על הכד סרט שמאני כעל סיגנון נאצי.

ה נאצים החשיבו את הקולנוע כי מכשיר-תעמולה מרכזי. (זה היה, כי מובן, לפני עליית הטלוויזיה). בתקופת שילטונם הם הסריטו כמה וכמה יצירות, דומות זו לזו. הניכורה היתה תמיד נערה גרי מניה תמימה, שנפדה כרישתם של היהודים המנוונים, הנזרעים והאכזריים. הגיבור היה נער גרי מני יפה-תואר, זיגפריד מודרני בעל לב טהור ועיניים בהירות. המשטרה פועלת בשירות היהודים, הי עיתונות שייכת ליהודים. הם מתעללים (המשך בעמוד 44)

שיטות אלה זכו בעידוד העני תונות הימנית, ובראשה האימי פרוה העיתונאית הכבויה של אידי התיקשורת הימנייה-קיצוני, אכסד שפרינגר, "ידיד ישראל".

הפגינה העיקרית באימפריה זו הוא עיר תון הקרוי בילד-צייטונג ("עיתון תמור נות"). יומון בעל תפוצה אדירה במדינת. אין בעולם תופעה הדומה לבילד. הוא מעמיד בצל כל עיתון סנסציוני בארצות הברית או בכריטיניה, שלא לדבר כלל על ישראל. זוהי תערוכת בלתי-נסבלת של קיטש רגשני, הסתה לאומנית פרועה, דמי

אנטי-נאציות קיצוניות. אכסד סיגני נונה הוא נאצי מובהק.

ה מייסד הגרמני נחרד מול פני סכנה זו. והוא התארגן כדי לדכאה. תוך כדי כך נעלמו כמה מסרי מנייה-היכר של הרמוקרטיה, ונראה כי לא היו אלא קישוטים קיצוניים. קמו יחידות מיוחדות למלחמה בטורח, שיחסם לחי-אדם אינו שונה בהרבה מזה של הטרויסטים עצמם. צמחה מערכת מסועפת של בילוש, עיקוב וציתות לטל-